

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobkyně: eMIF Invest SE, IČO 289 80 646
sídlem Dlouhá 730/35, 110 00 Praha 1 - Staré Město
zastoupené Mgr. Ondřejem Lukášem Machalou, LL.M., MBA,
advokátem
sídlem Na dědinách 733/22, Praha 4 - Michle

proti

žalovanému: rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky
sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha 3 - Vinohrady

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2025, agendové číslo RO/1042/25/Ši, sp.
zn. S-SP-VZP-24-07661047-A9F2

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

I. Předmět sporu

1. Regionální pobočka Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále také „VZP ČR“) Praha, pobočka pro hl. m. Prahu a Středočeský kraj, zahájila na základě vyúčtování plateb pojistného za období od 29. 5. 2018 do 17. 8. 2024 s žalobkyní pod sp. zn. S-SP-VZP-24-07661047-A9F2 správní řízení ve věci zaplacení penále z prodlení s platbami pojistného na veřejné zdravotní pojištění v kategorii zaměstnavatel. Kontrolou plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění č. KV6-4099-2024 z 20. 8. 2024 provedenou zaměstnanci VZP ČR za období od 29. 5. 2018 do 17. 8. 2024 bylo žalobkyni podle § 18 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „zákon č. 592/1992 Sb.“) dopočteno penále ve výši 71 938 Kč z dlužného pojistného předepsaného výkazem nedoplatků č. 1941202052 ze dne 24. 1. 2012, výkazem nedoplatků č. 1941403326 ze dne 5. 2. 2014 a dlužného pojistného vyměřeného platebním výměrem č. 4740001082 ze dne 1. 8. 2018.
2. Platebním výměrem regionální pobočky VZP ČR Praha, pobočky pro hl. m. Prahu a Středočeský kraj ze dne 17. 4. 2025, č. 2740003539, byla proto žalobkyni s odkazem na výše uvedenou kontrolu uložena povinnost zaplatit podle § 18 odst. 1 v souladu s § 28c odst. 2 zákona č. 592/1992 Sb., ve znění do 30. 6. 2025, penále z nedoplatku pojistného z předchozího období ve výši 71 931 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru se žalobkyně odvolala. Rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny České republiky (dále jen „žalovaný“) odvolání žalobkyně podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) svým rozhodnutím ze dne 12. 6. 2025, sp. zn. S-SP-VZP-24-07661047-A9F2, agendové číslo RO/1042/25/Ši (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítnul a platební výměr VZP ČR ze dne 17. 4. 2025 potvrdil. Proti napadenému rozhodnutí se nyní žalobkyně brání správní žalobou.

II. Vyjádření stran sporu

3. V žalobě žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, že skutkový stav, který vzal správní orgán za podklad svého rozhodnutí je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu a vyžaduje zásadní nebo rozsáhlé doplnění a že došlo k podstatným porušení ustanovení o řízení před správním orgánem. Dále namítala nezákonnost, předčasnost, věcnou a procesní nesprávnost a překvapivost napadeného rozhodnutí.
4. Žalovaný se podle žalobkyně nevypořádal s námitkami žalobkyně z odvolání z 6. 5. 2025, neboť označení odvolacích námitek jako nedůvodné není opřeno o žádné důkazy a právní závěry nemají oporu v právních předpisech a ve správním spise. Za nesprávný označila závěr, že námitky žalobkyně byly vypořádány v rámci odůvodnění platebního výměru z 2. 1. 2025, č. 2740003464.
5. Namítala, že formuláře hromadného oznámení nebyly provedeny důkazem. Sporovala pravost podpisu oprávněné osoby. Žalovaný podle žalobkyně žádné dokazování k vyvrácení tvrzení žalobkyně neprovedl. Uvedla, že kontrole zaměstnanců v rámci dokladové kontroly nebyla účastna a není jí jasné jaké zaměstnance údajně zaměstnávat – žalovaný odmítl takové

12/2025

zaměstnance konkretizovat, neoznámil, od kdy do kdy byli u žalobkyně zaměstnáni. Zdůraznila, že nikdy nikoho nezaměstnávala. Dluh na veřejném zdravotním pojištění tedy nemohl vzniknout, vzniknout proto nemohly ani penále – na tom nic nemění ani blíže nekonkretizovaný formulář hromadného oznámení zaměstnavatele, který tedy nelze přezkoumat. VZP podle žalobkyně vymáhá neexistující dluh bez právního důvodu. Žalovaný žalobkyni nedoložil dokumenty prokazující existenci pracovněprávních vztahů se žalobkyní a bez vysvětlení nevyhověl návrhům na provedení důkazů – porušil tak právo na spravedlivý proces, neboť přes tvrzení o existenci zákonné povinnosti neprovedl žalobkyní předložené důkazy prokazující opak tvrzení žalovaného. Je zřejmé, že žalobkyně byla někým podvedena. VZP ČR na tomto podvodu participuje, vede správní řízení bez účasti společnosti, neprovádí navržené důkazy a s žalobkyní nepostupuje v souladu se zásadou vzájemné spolupráce a neposkytuje ji potřebnou součinnost. Nedoplatek v celkové výši 299 794, 61 Kč je tak nesprávný a nezákonný.

6. Platební výměr z 17. 4. 2025 č. 2740003539 a k němu přiložené vyúčtování neidentifikuje konkrétní zaměstnance, období jejich údajného zaměstnávání ani pracovní smlouvy. Platební výměr tak nelze přezkoumat. Žalobkyně nezná obsah rozhodnutí Pražské zprávy sociálního zabezpečení (dále jen „PSSZ“) z 13. 12. 2016, nebyla tohoto řízení účastna a jeho závěry nemůže citovat. Nezná pracovní smlouvu a výplatní pásky. Namítala, že tvrzení o nespolečné žalobkyně s žalovanou nemají oporu ve spise a neopírá se o skutková zjištění, jde o nepřezkoumatelný závěr.
7. Dále namítala, že penále ve výši 71 938 Kč nemohlo být zjištěno kontrolou č. KV6-4099-2024, protože nemohlo vzniknout z dlužného pojistného zjištěného předchozími kontrolami – žalobkyně totiž nikdy nebyla zaměstnavatelem. Žalobkyně se nikdy z vlastní viny neúčastnila kontrol, jejichž výsledkem byly závěry č. KV6-4439-2011, č. KZ4-0264-2012 a č. KV4-3114-2013. Nezná jejich obsah a nemohl proti nim vznášet námitky. Zopakovala svou výhradu, že žalovaná běžně řízení vedla bez účasti žalobkyně a porušovala tak zásadu vzájemné spolupráce a součinnosti. Proti kontrole č. KZ5-3388-2017 podala žalobkyně námitky s tím, že podpis E. C. je falsifikátem a pracovní smlouvu ani výplatní pásky nikdy nepodepsala – to dokazuje, že pan F. W. nikdy nebyl zaměstnancem žalobkyně. Ani přes výzvu k součinnosti nebylo žalobkyni ozřejmáno, o jaké rozhodnutí PSSZ se VZP ČR opírá – nemůže se proti němu tedy bránit soudní cestou. Žalovanému vyčetla, že neprovedl důkazy prokazující falsifikaci podpisů paní C. Žalovaný sám uznal, že vymáhal promlčené pohledávky, je tedy evidentní, že nepostupuje v souladu s právními předpisy a dlouhodobě porušuje zásady řízení. Ani další vymáhané pohledávky nemohly pro absenci právního důvodu vzniknout. Povinností žalovaného bylo poskytnout žalobkyni konkrétní požadované dokumenty, ne odkazovat na obsah spisu až po rozhodnutí. Toto pochybení nelze sanovat odkazem na možnost nahlížení do spisu, ve kterém se dokumenty navržené k důkazu nenacházejí.
8. Dlužné pojistné nemohlo být naposledy předeepsáno platebním výměrem č. 4740001082, neboť pracovní smlouva a výplatní pásky pana W. obsahují falešný podpis paní C. – pan W. tedy nemohl být zaměstnancem žalobkyně a nemohl pobírat mzdu. Oprava evidence jmenované osoby proběhla neoprávněně, došlo tím k porušení zásady dobré správy a základních práv žalobkyně, které nebylo umožněno unést důkazní břemeno. Žalovaný ví, že paní C. je těžce nemocná – je nemorální zastřešovat se tím, že se paní C. nebránila nepravdivým tvrzením správního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

9. Platebnímu výměru č. 4740001082 ani výkazům nedoplatků č. 1941202052 a č. 1941403326 nemůže svědčit presumpce správnosti a zákonnosti, když se neopírají o existující právní důvod. Podklady napadeného rozhodnutí jsou prokazatelně stiženy podvodným jednáním. Důkaz čestným prohlášením bývalé členky představenstva nemohlo být vyhodnoceno jako irrelevantní. Existence skutečností potvrzujících předložení zfalšovaných podpisů paní C. muselo vést k provedení znaleckého zkoumání podpisu paní C. Pokud k tomu nedošlo, je řízení zatíženo vadou opomenutí důkazů a porušení zásady rovného postavení účastníků řízení a nesprávné rozhodnutí ve věci. Podvodnost jednání nenapraví ani právní moc a vykonatelnost platebních titulů. Zaměstnání pana W. nemohlo být prokázáno – pokud svědek zemřel, není jasné, proč nebyla zkoumána pravost podpisů paní C., proč paní C. nebyla vyslechnuta či proč nebylo přihlédnuto k jejímu čestnému prohlášení. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. K tomu podle žalobkyně nedošlo.
10. Závěrem obecně zpochybnila i správnost výše dlužné částky a penále, platební výměry nebyly vydány v souladu s příslušnými právními předpisy.
11. Žalovaný ve svém vyjádření rekapituloval obsah žaloby, popsal skutkový stav a relevantní právní úpravu a poté se vyjádřil k posouzení věci v odvolacím řízení a žalobním námitkám.
12. Konstatoval, že povinnost platit za své zaměstnance pojistné na veřejné zdravotní pojištění je zákonná povinnost, VZP ČR je ze zákona povinna vymáhat jak nezaplacené pojistné, tak penále. Platebním výměrem z 17. 4. 2025 nebylo vyměřeno dlužné pojistné, ale jen penále z nedoplatku pojistného předepsaného vykonatelnými výkazy nedoplatků č. 1941202052 a č. 1941403326 ze dne 5. 2. 2014 a dlužného pojistného vyměřeného pravomocným platebním výměrem č. 4740001082.
13. V uvedeném platebním výměru č. 4740001082 bylo naposledy předepsáno dlužné pojistné a bylo v něm vysvětleno, že pan W. předložil VZP ČR rozhodnutí o sporu s PSSZ, pracovní smlouvu prokazující vznik pracovního poměru s plátcem a výplatní lístky. Na základě těchto důkazů VZP ČR opravila evidenci zaměstnance a zaregistrovala zaměstnání u žalobkyně. Uvedený platební výměr byl žalobkyni doručen 19. 8. 2018, žalobkyně se proti němu nebránila. Svědčí mu tak, podobně jako výkazům nedoplatků č. 1941202052 a č. 1941403326, presumpce správnosti a zákonnosti. Žalovaný tedy neshledal důvody pro zrušení platebních výměrů, kterými bylo vyměřeno penále. Konstatoval, že při vypořádání odvolacích námitek vycházel z judikatury správních soudů a konstatoval, že neprováděl další dokazování a vycházel z podkladů, které již žalobkyně znala (VZP ČR všechny dokumenty, ze kterých vycházela, žalobkyni několikrát prokazatelně zaslala do datové schránky, žalobkyně měla možnost nahlížet do spisu a byla o tom poučena). Konstatoval, že penále bylo vyměřeno ve správné výši a v souladu s právními předpisy.
14. K námitce neprovedení žalobkyniných důkazů konstatoval, že čestné prohlášení paní C. není relevantní, neboť platebním výměrem bylo vyměřeno penále a ne dlužné pojistné. Proti dokladovým kontrolám nebyly podány námitky, případně byly vypořádány a platební tituly nabyly právní moci a vykonatelnosti. Za působení bývalé členky představenstva – paní C. – byly provedeny daňové kontroly, s jejich výsledky byla paní C. seznámena a nevznesla proti nim námitky. K námitce žalobkyně, že nebyla účastna kontrol, namítal, že všechny kontroly byly provedeny v součinnosti s plátcí pojistného. Zpráva o výsledku kontroly byla vždy zaslána plátcí do datové schránky. K námitce, že žalobkyni nebyly zaslány potřebné dokumenty, žalovaný konstatoval, že všechny tyto dokumenty žalobkyni do datové

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

schránky zasílal. Platební výměr č. 4740001082 byl do datové schránky žalobkyně zaslán v době, kdy již jejím jednatelem byl pan J. S. – přesto žalobkyně nevyužila opravného prostředku a uvedený platební výměr tak nabyl právní moci. Výslech pana W. také vyhodnotila jako zbytečný, sám se u PSSZ domáhal uznání zaměstnání u žalobkyně a doložil již všechny potřebné podklady. Pan W. nadto 24. 10. 2022 zemřel. Skutkový stav má žalovaný za dostatečně prokázaný.

15. Na vyjádření žalovaného žalobkyně dále písemně nereagovala.
16. Městský soud v Praze následně procesní strany vyzval přípisem ze dne 22. 6. 2026, aby se vyjádřili k otázce prekluze předepsaného penále a k otázce aplikace pozdější příznivější právní úpravy na posuzovaný případ.
17. Žalovaný ve vyjádření ze dne 1. 7. 2026 vyložil, že podle § 16 a § 18 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění se právo předepsat dlužné pojistné a penále promlčuje ve lhůtě 5 let ode dne splatnosti (ve znění účinném do 30. 11. 2011), poté ve lhůtě 10 let (do 31. 12. 2025) a od 1. 1. 2026 ve lhůtě 6 let. Podle Čl. IV bodu 2 přechodných ustanovení novely provedené zákonem č. 289/2025 Sb., účinnou od 01.01.2026, pokud právo předepsat a vymáhat dlužné pojistné nebo nárok na vrácení přeplatku vznikl přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, postupuje se podle zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
18. Shrnl, že platebním výměrem č. 2740003539 ze dne 17.04.2025 bylo vyměřeno penále ve výši 71 931 Kč, a to na základě vyúčtování plateb pojistného za období od 29.05.2018 do 17.08.2024. Vydání tohoto platebního výměru předcházelo zrušení platebního výměru č. 2740003464 ze dne 02.01.2025 v odvolacím řízení rozhodnutím Rozhodčího orgánu VZP ČR, ag. č. RO/282/25/Ši, ze dne 27.02.2025. Důvodem zrušení bylo přihlédnutí k promlčení části penále, v důsledku čehož došlo ke snížení původně vyměřeného penále za období od 29.05.2018 do 17.08.2024 o částku 7 Kč.
19. Poté uvedl, že toto penále bylo vyměřeno ke dni 17.08.2024 z dlužného pojistného, které bylo předepsáno v předchozích obdobích výkazem nedoplatků č. 1941202052 ze dne 24.01.2012 (za období od 13.07.2011 do 13.01.2012), výkazem nedoplatků č. 1941403326 ze dne 05.02.2014 (za období od 14.01.2012 do 08.12.2013) a platebním výměrem č. 4740001082 ze dne 01.08.2018 (za období od 09.12.2013 do 28.05.2018).
20. Vydání uvedených pravomocných a vykonatelných exekučních titulů představuje kvalifikované úkony směřující ke stanovení pojistného, které obsahují identifikaci pohledávek dlužného pojistného a penále. V důsledku těchto úkonů běží nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se o nich plátce pojistného dozvěděl v souladu s pravidly doručování dle správního řádu. Má pak za to, že desetiletá promlčecí lhůta neuplynula, vychází přitom z právní úpravy účinné v době vydání exekučních titulů. K otázce aplikace pozdější příznivější právní úpravy Rozhodčí orgán VZP ČR uvádí, že v oblasti veřejnoprávních peněžitých plnění, včetně pojistného a penále na veřejné zdravotní pojištění, se obecně neuplatní zásada aplikace pozdější příznivější právní úpravy v rozsahu, v jakém je typická pro právo trestní. Následné změny právní úpravy délky promlčecí (prekluzivní) lhůty nemají zpětný účinek na již běžící lhůty, ledaže by to zákon výslovně stanovil. Zákon č. 592/1992 Sb. ani jeho novely takové přechodné ustanovení zakládající retroaktivní aplikaci kratší, pro dlužníka příznivější lhůty, neobsahují.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

21. Žalobkyně se ve věci vyjádřila dne 15. 7. 2026. Uvedla, že vyjádření žalovaného neobsahuje ani skutečnosti, ani důkazy které by vyvracely tvrzení žalobkyně o tom, že podpisy E. C. na listinách doručených VZP jsou falem jejího podpisu a že žalobkyně nikdy žádné zaměstnance nezaměstnávala, ani pojištěnce VZP ČR, a že žádný údajný zaměstnanec pro společnost žádnou činnost nikdy nevykonával. Nikdy nevznikl žádný dluh na veřejném zdravotním pojištění, ani žádné penále, neboť žalobkyně nikdy nebyla zaměstnavatelem, žalovaný netvrdí existenci konkrétních smluv s údajnými zaměstnanci prokazující existenci pracovněprávního vztahu. Žalovaný neprokázala, že má na plnění na základě vykonatelných výkazů nedoplatků hmotněprávní nárok, neboť neprovedla bez řádného odůvodnění žádné z navržených důkazů, což znamená, že skutkový stav věci není správný a neodpovídá skutečnosti, jelikož nebyl zjištěn v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb. V rámci řízení, které proběhlo bez účasti žalobkyně, z důvodu nesoučinnosti žalované, nebyly shromážděny ani vyhodnoceny všechny dostupné podklady, které by umožnily objektivní posouzení věci. Řízení v projednávané věci neproběhlo v souladu s čl. 36 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy a žalobkyně tak utrpěla ztrátu reálné příležitosti (viz též rozsudek ESLP z 3. 3. 2000 ve věci Krčmář a další proti České republice). Správní orgán proto nebyl oprávněn provádět podle vlastních kritérií předběžnou selekci důkazů a upravovat s jejím využitím důkazní situaci podle vlastní volby, případně z daných důkazů preferovat ty, které potvrzují zvolenou skutkovou verzi. Má poté za to, že preklizivní lhůta práva předepsat penále již uplynula, má rovněž za to, že je na místě aplikovat pozdější příznivější úpravu na posuzovaný případ.

III. Jednání

22. Jednání ve věci se konalo dne 16. 7. 2026.
23. Na něm procesní strany setrvaly na svém procesním postoji a procesních návrzích.
24. Soud neprovedl dokazování listinami, které jako důkazní prostředky označili žalobkyně a žalovaný a které jsou součástí správního spisu. Platí, že správním spisem soud dokazování neprovádí (rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008–117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
25. Výslech údajných zaměstnanců žalobkyně (s tím, že jejich totožnost měl upřesnit žalovaný) a jejich pracovní smlouvy soud důkazem neprováděl pro nadbytečnost. Sama žalobkyně žádného konkrétního zaměstnance v tomto ohledu neoznačuje, ačkoliv VZP ČR jí již seznam zaměstnanců podle správního spisu poskytla (v podrobnostech viz níže). Pan W., který měl být zaměstnancem žalobkyně, již zemřel; jeho výslech tedy není možný. Kopie pracovní smlouvy pana W. je přitom součástí správního spisu. Prokazování existence zaměstnaneckého poměru je poté především otázkou, která měla být řešena již ve správním řízení, jehož předmětem byla otázka pojistného; jak soud vysvětlí níže, ve správním řízení, jehož předmětem je pouze penále z pojistného (coby příslušenství již stanoveného pojistného - bod 18 rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 11. 2020, č. j. 10 Ad 1/2019 – 47), jsou tyto námitky již nerozhodné. Tím spíše není na místě, aby dokazování stran existence povinnosti platit pojistné prováděl správní soud při přezkumu rozhodnutí, kterými bylo vyměřeno jen penále. Ze stejného důvodu není na místě provádět čestné prohlášení paní E. C., případně svědkyni vyslýchat a provést znalecké zkoumání jejích podpisů – otázky pravosti podpisů měly být vyřešeny již v době kontrol žalobkyně a v době, kdy se žalobkyně mohla proti platebním výměrům a výkazům nedoplatků na dlužné pojistné bránit.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

26. Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“ nebo jen „*soud*“) ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*s. ř. s.*“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

K otázce pasivní žalobní legitimace

27. Žalobkyně jako žalovanou stranu označil pouze Všeobecnou zdravotní pojišťovnu České republiky. Podle ustanovení § 69 s. ř. s. platí, že žalovaným je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ten správní orgán, který vydal rozhodnutí v posledním stupni správního řízení. Stran pasivní žalobní legitimace v případě žaloby proti správnímu rozhodnutí tedy není podstatné, koho žalobkyně v žalobě jako žalovaného označí; žalovaný je určen kogentně přímo zákonem. Je věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003 – 56, č. 534/2005 Sb. NSS).
28. Ve vztahu k orgánům zdravotních pojišťoven jako žalovaným správních orgánů podle sjednocujícího výkladu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (viz jeho rozsudek ze dne 1. 10. 2025, č. j. 8 Ads 164/2022 – 97, č. 4713/2025 Sb. NSS) platí, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí rozhodčího orgánu VZP (stejně jako proti rozhodnutí revizní komise VZP) je podle § 69 s. ř. s. žalovaným správním orgánem přímo tento rozhodčí orgán, nikoliv zdravotní pojišťovna jako celek. Tomu nebrání ani skutečnost, že rozhodčí orgán (revizní komise) nemá samostatnou právní osobnost a že jeho vystupování v řízení před správním soudem bude finančně či administrativně zajišťovat zdravotní pojišťovna (bod 55 odkazovaného rozsudku). V nyní projednávaném případě je proto podle § 69 s. ř. s. žalovaným přímo rozhodčí orgán Všeobecné zdravotní pojišťovny ČR, nikoliv zdravotní pojišťovna sama. Městský soud dodává, že vyjádření k žalobě podepsala předsedkyně rozhodčího orgánu VZP ČR (body 62 a 64 odkazovaného rozsudku).

Obsah správního spisu

29. Soud ze správního spisu zjistil tyto rozhodné skutečnosti:
30. Z přihlášky zaměstnavatele – plátce pojistného vystavené 7. 6. 2010 se podává, že společnost INTREPID, SE byla přihlášena jako plátce pojistného.
31. Z výzvy k plnění povinností plátců pojistného na veřejné zdravotní pojištění ze dne 16. 6. 2011, č. j. 12937/11/OPSP-RPZ/Ři, doručené společně s vyúčtováním dne 1. 7. 2011, se podává, že u společnosti INTREPID, SE byla na základě plateb a zaslaných přehledů o platbách provedena kontrola č. KV6-4439-2011 a provedeno vyúčtování, přičemž došlo ke zjištění dlužného pojistného a penále.
32. Výkazem nedoplatků č. 1941202052 ze dne 24. 1. 2012 bylo společnosti INTREPID, SE v návaznosti na kontrolu pojistného č. KZ4-0264-2012 k úhradě ke dni doručení předepsáno za období 13. 7. 2011 – 13. 1. 2012 dlužné pojistné ve výši 14 682 Kč a dlužné penále ve výši 2 009 Kč. Přílohou je vyúčtování pojistného a penále na uvedené období z 19. 1. 2012. Obojí

12/2025

bylo doručeno fikcí dne 9. 2. 2012. Ve spise je založena také zpráva o výsledku kontroly č. KZ4-0264-2012 včetně závěrečného protokolu a vyúčtování pojistného.

33. Dopisem z 11. 12. 2013 Kontrola plateb pojistného č. j. VZP-13-02377719-A9D7 byla společnost INTREPID, SE upozorněna na provedenou kontrolu plateb pojistného č. KV4-3114-2013 za období 14. 1. 2012 – 8. 12. 2013. Společně s vyúčtováním z 11. 12. 2013 byl uvedený společnosti doručen prostřednictvím datové zprávy fikcí doručení dne 21. 12. 2013.
34. Výkazem nedoplatků č. 1941403326 ze dne 5. 2. 2014 bylo společnosti INTREPID, SE v návaznosti na vyúčtování č. KV4-3114-2013 k úhradě ke dni doručení předepsáno dlužné pojistné za období 14. 1. 2012 - 8. 12. 2013 dlužné pojistné ve výši 29 391 Kč a dlužné penále ve výši 15 830 Kč. Přílohou je vyúčtování pojistného na uvedené období z 11. 12. 2013. Obojí bylo doručeno prostřednictvím datové zprávy fikcí doručení dne 20. 2. 2014.
35. Obchodní firma společnosti INTREPID, SE se k 3. 7. 2016 změnila na eMIF Invest SE.
36. Rozhodnutím PSSZ ze dne 13. 12. 2016 č. j. X bylo PSSZ rozhodnuto o sporu ve věci účasti pana F. W. na nemocenském pojištění tak, že panu W. účast na tomto pojištění od 3. 2. 2014 vznikla. Z odůvodnění se podává, že pan W. v rámci řízení před PSSZ předložil pracovní smlouvu se společností INTREPID, SE uzavřenou na dobu neurčitou od 3. 2. 2014. PSSZ v návaznosti na to uvedenou společnost vyzvala k oznámení nástupu zaměstnance do zaměstnání, které mu založilo účast na pojištění. Výzva byla podle rozhodnutí doručena 26. 9. 2016 prostřednictvím datové zprávy, žalobkyně však ve lhůtě nereagovala. Pan W. naopak dne 7. 11. 2016 doložil výplatní pásky za leden a únor 2016 a čestné prohlášení paní E. C., že pan W. byl od 3. 2. 2014 zaměstnán u společnosti INTREPID, SE. PSSZ proto na základě písemností rozhodla o účasti pana W. na pojištění.
37. V příloze dopisu z 3. 10. 2017 zn. VZP-17-03395966-S8F7 byly žalobkyni poskytnuty výplatní pásky pana W. a kopie jeho pracovní smlouvy uzavřené od 3. 2. 2014. Uvedené bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím datové zprávy dne 11. 10. 2017.
38. Dopisem ze dne 30. 5. 2018 zn. VZP-18-02027532-A9G4 byla žalobkyně upozorněna na skutečnost, že za období 9. 12. 2013 – 28. 5. 2018 byla provedena kontrola plateb pojistného č. KZ5-3388-2017. Žalobkyně byla vyzvána, aby do 15. 6. 2018 zaplatila nedoplatek pojistného ve výši 35 291 Kč a penále ve výši 65 545 Kč. Současně byla upozorněna na dosud neuhrazené výkazy nedoplatků č. 4041121699 na dlužné pojistné ve výši 14 040 Kč, č. 4041202052 na pojistné ve výši 9 884 Kč, č. 4041403326 na pojistné ve výši 29 391 Kč, č. 2041121699 na penále ve výši 687,- Kč, č. 2041202052 na penále ve výši 2 009 Kč a č. 2041403326 na penále ve výši 15 830 Kč. Přílohou dopisu bylo vyúčtování z 31. 5. 2018, obojí bylo doručeno datovou zprávou 8. 6. 2018. Proti závěru z kontroly plateb ze dne 30. 5. 2018, zn. VZP-18-02027532-A9G4, se žalobkyně bránila námitkami datovanými 21. 6. 2018 s tím, že pan W. nikdy nebyl jejím zaměstnancem. Vyžadovala po VZP ČR doložení dokladů potřebných k účinné obraně. VZP ČR na tyto námitky reagovala dopisem z 13. 7. 2018, zn. VZP-18-02431575-A9G4. Jeho přílohou jsou registrační údaje zaměstnavatele – žalobkyně – za období 1. 6. 2010 – 13. 7. 2018, ve kterých je evidováno 5 zaměstnanců s vymezením doby zaměstnání. Podle této evidence byl pan W. evidován od 3. 2. 2014 do 28. 2. 2017 (předchozí zaměstnanci ukončili své zaměstnání již dříve, poslední k 30. 11. 2013). Přiložena byla také pracovní smlouva pana W. a rozhodnutí PSSZ (viz výše). To vše bylo žalobkyni doručeno 16. 7. 2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

39. Platebním výměrem č. 4740001082 ze dne 1. 8. 2018 bylo žalobkyni v návaznosti na kontrolu č. KZ5-3388-2017 uložena povinnost zaplatit dlužné pojistné ve výši 35 291 Kč do 15 dnů od doručení tohoto platebního výměru. Přílohou je vyúčtování pojistného za období od 9. 12. 2013 do 28. 5. 2018 ze dne 31. 5. 2018, podle kterého činí nedoplatek pojistného 35 291 Kč a nedoplatek penále 65 545 Kč. Obojí bylo žalobkyni doručeno prostřednictvím datové zprávy dne 19. 8. 2018.
40. Zprávou o kontrole vyúčtování č. j. ZP-24-05862227-A8A7 dne 20. 8. 2024 byla žalobkyně vyrozuměna o provedené kontrole č. KV6-4099-2024. Uvedenou kontrolou bylo vedle doposud neuhrazeného penále z dřívějších období za období 29. 5. 2018 - 17. 8. 2024 zjištěno doposud nevyměřené penále z dlužného pojistného ve výši 14 040 Kč (k úhradě zbylo 0 Kč), které bylo předepsáno výkazem nedoplatků č. 1941121699, ve výši 14 682 Kč, které bylo předepsáno výkazem nedoplatků č. 1941202052 (k úhradě zbylo 9 797,61 Kč), dlužného pojistného ve výši 29 391 Kč, které bylo předepsáno výkazem nedoplatků č. 1941403326 a dlužného pojistného ve výši 35 291 Kč, které bylo vyměřeno platebním výměrem č. 4740001082. Vyúčtováním bylo zjištěno penále ve výši 71 938 Kč. Přílohou je vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění za období 29. 5. 2018 – 17. 8. 2024 datované téhož dne. Obojí bylo doručeno 20. 8. 2024.
41. Proti závěrům kontroly č. KV6-4099-2024 podala žalobkyně dne 3. 9. 2024 námitky, které VZP ČR vypořádala ve stanovisku ze dne 11. 9. 2024 (žalobkyni doručeno 20. 9. 2024). Na námitky žalobkyně podané 10. 12. 2024 VZP ČR odpovědělo stanoviskem z téhož dne. Toto stanovisko bylo žalobkyni společně s rozhodnutím PSSZ (viz výše) doručeno prostřednictvím datové zprávy fikcí doručení dne 4. 11. 2024.
42. Přípisem ze dne 21. 11. 2024 č. j. VZP-24-07661602-A9F2 byla žalobkyně vyrozuměna o zahájení správního řízení ve věci porušení povinnosti platit penále z dlužného pojistného podle § 18 zákona č. 592/1992 Sb. VZP ČR k tomuto kroku přistoupila v návaznosti na kontrolu plateb pojistného na veřejné zdravotní pojištění č. KV6-4099-2024. Přípis byl doručen prostřednictvím datové zprávy fikcí doručení dne 6. 12. 2024.
43. Dne 2. 1. 2025 vydalo VZP ČR platební výměr č. 2740003464, kterým na základě kontroly č. KV6-4099-2024 za období 29. 5. 2018 - 17. 8. 2024 žalobkyni uložil povinnost zaplatit penále ve výši 71 938 Kč. Přílohou bylo vyúčtování pojistného ze dne 20. 8. 2024 (obojí doručeno 16. 1. 2025). Žalobkyně se bránila odvoláním datovaným 30. 1. 2025, doplněným podáním z 3. 2. 2025. Žalovaný rozhodnutím z 27. 2. 2025, č. RO/282/25/Ši, sp. zn. S-SP-VZP-24-07661047-A9F2, k odvolání platební výměr č. 2740003464 ze dne 2. 1. 2025 zrušil a věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení. Učinilo tak proto, že výkaz nedoplatků č. 1941121699 ze dne 9. 8. 2011 byl promlčen ke dni 5. 5. 2024 a tudíž penále z dlužného pojistného předepsaného tímto výkazem nedoplatků ve výši 8 Kč nemělo být vyměřeno.
44. Platebním výměrem č. 2740003539 ze dne 17. 4. 2025 bylo VZP ČR ve věci znovu rozhodnuto s tím, že žalobkyni byla uložena povinnost zaplatit penále ve výši 71 931 Kč. Přílohou výměru je vyúčtování pojistného z 17. 4. 2025. Obojí bylo žalobkyni doručeno 17. 4. 2025. Žalobkyně proti platebnímu výměru podala odvolání (datované 6. 5. 2025). Dne 12. 6. 2025 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítl a platební výměr č. 2740003539 potvrdil. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno fikcí dne 7. 7. 2025.

Nedošlo k prekluzi práva na vyměření penále

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

45. Ačkoli žalobkyně námitku prekluze stanovení daně (resp. penále) výslovně nenamítala, zaměřil se městský soud před vyhodnocením důvodnosti žalobní argumentace na tuto otázku. Jedná se totiž o skutečnost, ke které správní soudy přihlíží z úřední povinnosti (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07, N 38/52 SbNU 387, či ze dne 31. 3. 2009, sp. zn. I. ÚS 1138/08, N 77/52 SbNU 729).
46. Podle § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. o pojistném na veřejné zdravotní pojištění platí, že *„nebylo-li pojistné nebo záloha na pojistné zapláceno ve stanovené lhůtě anebo bylo-li zapláceno v nižší částce, než ve které mělo být zapláceno, je plátce pojistného povinen platit penále..... Výše penále se stanoví podle předpisů práva občanského o výši úroku z prodlení.“*
47. Podle § 19 zákona o veřejném zdravotním pojištění platí, že *„[p]okud jde o splatnost penále, způsob jeho placení, vymáhání, promlčení a vracení přeplatku na penále, postupuje se stejně jako u pojistného“*. Ustanovení § 16 téhož zákona ve znění do 31. 12. 2025, tj. ve znění účinném ke dni žalovaného rozhodnutí (12. 6. 2025) v odstavci 1 stanovilo, že : *„[p]rávo předepsat dlužné pojistné se promlčuje za 10 let ode dne splatnosti. Byl-li proveden úkon ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření, plyne nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se o tom plátce pojistného dozvěděl“* [důraz doplněn soudem].
48. Judikatura dovodila, že lhůty podle § 16 zákona o pojistném na veřejné zdravotní pojištění jsou svou povahou prekluzivní. Již z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2007, č. j. 15 Ca 201/2006 - 22, č. 1240/2007 Sb. NSS, Na uvedený závěr navázala i pozdější judikatura, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 9. 2007, č. j. 3 Ads 29/2007 - 78, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2010, č. j. 5 Ca 202/2007 - 39, rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 6 Ads 160/2012 - 74, ze dne 24. 7. 2019, č. j. 4 Ads 4/2019 - 94, ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Ads 268/2016 - 126, či např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 5. 12. 2018, č. j. 62 Ad 2/2017 - 184 či v rozsudku č. j. 4 Ads 67/2014 - 49. Platí také, že penále jakožto příslušenství dlužného pojistného sleduje jeho osud; tedy v případě, kdy je prekludováno dlužné pojistné, je prekludováno i penále k němu se vztahující (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 4 Ads 67/2014 - 49, a na něj navazující judikatura, např. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 20. 11. 2025, č. j. 2 Ads 98/2025 - 27).
49. Zákonem č. 289/2025 Sb.¹ došlo s účinností k 1. 1. 2026 k úpravě výše citovaného § 16. Nová úprava odst. 1 zní: *„[p]rávo předepsat dlužné pojistné zaniká za 6 let ode dne splatnosti. Byl-li proveden úkon ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření, plyne nová lhůta pro předepsání pojistného ode dne, kdy se o tom plátce pojistného dozvěděl. Pokud dlužné pojistné vzniklo z důvodu dodatečného určení příslušnosti k právním předpisům České republiky podle přímo použitelného předpisu Evropské unie, lhůta uvedená ve větě první počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy se o této skutečnosti zdravotní pojišťovna dověděla“*
50. Napadené rozhodnutí nabylo právní moci již 7. 7. 2025, nová právní úprava je účinná od 1. 1. 2026. Je tedy pravdou, že v době rozhodnutí byla účinná předchozí právní úprava, která stanovila promlčecí lhůtu 10 let od splatnosti, přičemž současně podle přechodných ustanovení čl. IV odst. 2) zákona č. 289/2025 Sb., platí, že *„pokud právo předepsat a vymáhat dlužné pojistné nebo nárok na vracení přeplatku vznikl přede dnem nabytí účinnosti tohoto*

¹kterým se mění zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony.

12/2025

zákona, postupuje se podle zákona č. 592/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“

51. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod však platí, že trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije tehdy, jestliže je to pro pachatele příznivější. Z tohoto ústavního pravidla časové působnosti trestních norem vyplývá obecný zákaz retroaktivity s jedinou výjimkou, kterou je případ, kdy pozdější právní úprava je pro pachatele příznivější.
52. Pokud jde o povahu sankce podle § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. a § 20 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. označené jako „penále“, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 10. 2013, č. j. 3 Ads 23/2013 – 56, konstatoval, že *„svou povahou se penále podle zákona č. 589/1992 Sb. blíží úroku z prodlení. Cílem penále je jednak motivovat (přinutit) plátce pojistného k co nejrychlejší úhradě, ale také sankcionovat plátce v případě pozdního zaplacení. Penále zároveň slouží jako ekonomická náhrada za nedoplatky peněžních prostředků na pojistném, které musí veřejné rozpočty získávat z jiných zdrojů. Tím se penále z pojistného velmi blíží daňovému penále a úrokům z prodlení dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. Je to logické, neboť pojistné na sociální zabezpečení je svou povahou daním velmi blízké. Lze proto dovodit, že při ukládání penále v oblasti pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti přiměřeně platí principy uznávané i v jiných právních odvětvích – především v oblasti práva daňového“.*
53. V návaznosti na uvedené vymezení Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 8 Tdo 1069/2016, č. 44/2017 Sb. rozh. tr., konstatoval, že penále podle § 18 zákona č. 592/1992 Sb. je s ohledem na svůj obsah a zákonnou konstrukci svou povahou podobné spíše úrokům z prodlení, a proto nemá povahu trestní sankce ve smyslu tzv. Engel kritérií (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci A a B proti Norsku ze dne 15. 11. 2016, stížnost č. 24130/11 a č. 29758/11, a usnesení velkého senátu trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 15 Tdo 832/2016, č. 15/2017 Sb. rozh. tr.). Vyslovil tak v kontextu řešení překážky věci rozhodnuté, nicméně jeho závěry jsou s ohledem na vyhodnocení Engelovských kritérií plošné, lze je tedy uplatnit také v kontextu otázky možnosti aplikace čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
54. Na penále ve smyslu § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb. a § 20 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb. tak nelze aplikovat závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 – 57, č. 3348/2016 Sb. NSS, který povinnost aplikace čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a článků 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod vyslovil v případě penále podle § 37b zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2010, a podle § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k povaze penále (v rovině daňové) vyložil, že jde o „jde o jednorázový „trest“ za porušení povinnosti daňového subjektu uvést v daňovém přiznání údaje odpovídající skutečnosti“ a že penále slouží jako odstrašení případných pokusů daňových subjektů snížit si daň uvedením nesprávných údajů v daňovém tvrzení. V této souvislosti vyslovil, že funkcí (daňového) penále není paušalizovaná náhrada eventuální újmy za nezaplacení daně řádně a včas. Nebyla-li daň zaplacená řádně a včas, je ekonomická újma vznikající takto veřejným rozpočtům plně kompenzována úrokem z prodlení.
55. V tom poslením se právě podle názoru odlišuje povaha penále (byť jsou formálně označeny stejně) v rovině daňového práva a práva na sociální (veřejné zdravotní) pojištění. Již z výše citovaného ustanovení poslední věty § 18 odst. 1 zákona o pojistném na veřejné zdravotní

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

pojištění (a obdobně z § 20 zákona o pojistném na sociální zabezpečení) vyplývá, že výše penále se odvíjí od úroků z prodlení. Právě i tuto skutečnost zohlednil Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 8 Tdo 1069/2016, když zdůraznil, že rozdělení úroku z prodlení a „penále“ však zákony č. 592/1992 Sb. u pojistného na všeobecné zdravotní pojištění a č. 589/1992 Sb. u pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (na rozdíl od daňového řádu) neobsahují (srov. body 36 až 40 cit. usnesení). Uzavřel, že „penále“ podle § 18 zákona č. 592/1992 Sb. a § 20 zákona č. 589/1992 Sb. je s ohledem na svůj obsah a zákonnou konstrukci svou povahou podobné spíše úrokům z prodlení podle § 63 odst. 2 zákona č. 337/1992 či § 252 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb. ukládaných v daňovém řízení. Nelze proto na ně vztahovat závěry týkající se vymezení penále podle § 37b odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb. nebo podle § 251 zák. č. 280/2009 Sb., byť je také nazvané „penále“.

56. V obecných východiscích pojetí a výkladu penále dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 3 Ads 23/2013 – 56, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 – 57, usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. 8 Tdo 1069/2016, tedy panuje naprostá shoda. Existuje proto rozdíl v pojetí a povaze penále dle daňového práva a práva sociálního zabezpečení. Penále za porušení povinností při placení pojistného na veřejné zdravotní pojištění či sociální zabezpečení je tak svou povahou blíže úrokům z prodlení, nikoliv trestní sankci.
57. Platí-li, že rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46), nelze tyto závěry aplikovat právě na projednávanou věc, kdy penále z vyložených důvodů není trestní sankcí.
58. Jak již bylo výše uvedeno, penále bylo stanoveno za právní úpravy účinné do 31. 12. 2025, jež stanovila promlčecí dobu práva předepsat dlužné pojistné se promlčuje v délce 10 let ode dne splatnosti s tím, že byl-li proveden úkon ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření, plyne nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se o tom plátce pojistného dozvěděl.
59. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu v rozsudku ze dne 17. 6. 2004, č. j. 2 As 81/2003 – 48, č. 356/2004 Sb. NSS vyložil, že *„[p]ovinnost platit penále vzniká dlužníkovi okamžikem, kdy se ocitl v prodlení; nevzniká tedy až platebním výměrem – tím se jen dlužníkovi předepisuje k úhradě nezaplacené penále. Úkonem promlčecí dobu přerušujícím může být ovšem pouze úkon kvalifikovaný, tedy nikoliv jakýkoliv úkon ve věci pojistného či penalizace činěný vůči poplatníkovi v průběhu promlčecí doby. Kvalifikovanost pak spočívá v tom, že se musí jednat o úkon směřující ke zjištění výše penále nebo k jeho vyměření, a to penále za konkrétní období“*. Nejvyšší správní soud současně v tomto rozsudku shledal, že samotná vyúčtování a výčet nedoplatků nelze považovat za úkon ke zjištění výše penále, pokud by taková výše byla vyčíslena podle toho, co bylo evidováno na účtu plátce pojistného. Naopak takovým úkonem by byla nová zjištění učiněná na základě kontroly.
60. Platebním výměrem č. 2740003539 z 17. 4. 2025 bylo v návaznosti na kontrolu plateb pojistného č. KV6-4099-2024 z 20. 8. 2024 předepsáno penále za období od 29. 5. 2018 do 17. 8. 2024. Platební výměr č. 2740003539 nabyt právní moci společně s napadeným rozhodnutím dne 8. 7. 2025. VZP ČR žalobkyni takto vyměřila penále, které bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

dopočteno kontrolou plateb pojistného z 20. 8. 2024. Kontrola se opírá o dva výkazy nedoplatků a jeden platebního výměr:

- Výkaz nedoplatků č. 1941202052 ze dne 24. 1. 2012 ukládal povinnost zaplatit pojistné za období 13. 7. 2011 – 13. 1. 2012 a penále za toto období.
- Výkaz nedoplatků č. 1941403326 ze dne 5. 2. 2014 ukládal povinnost zaplatit pojistné za období 14. 1. 2012 – 8. 12. 2013 a penále za toto období.
- Platební výměr č. 4740001082 ze dne 1. 8. 2018 ukládal povinnost zaplatit pouze pojistné za období 9. 12. 2013 – 28. 5. 2018.

61. Jakkoliv platební výměr takto vymezuje návaznost na uvedené tři podklady, neznamená to, že penále bylo fakticky stanoveno dle všech třech těchto podkladů. Ze zprávy o kontrole vyúčtováním z 20. 8. 2024, č. j. KV6-4099-2024, která obsahuje přehled vyúčtování pojistného za období 29. 5. 2018 – 17. 8. 2024 vyplývá, že v danou dobu byly všechny nedoplatky na pojistném a penále (v celkové výši -229.794,61 Kč) stanoveny dle a) 3 výkazů nedoplatků pojistného a penále (1941202052, 1941403326 a promlčeného 1941121699), b) 1 platebního výměru pouze na pojistné č. 4740001082, c) 1 platebního výměru na penále č. 2740001755, a d) doposud nevyměřeným penále ve výši 71.931 Kč.
62. Souhrn již dříve vyměřeného penále dle nepromlčených výkazů nedoplatků pojistného a penále (1941202052, 1941403326) a platebního výměru na penále č. 2740001755 z toho ke dni 29. 5. 2018 činil částku 83.384 Kč, doposud nevyměřená část penále pak činila právě částku 71.931 Kč.
63. Pakliže platební výměr č. 2740003539 z 17. 4. 2025 vyměřil doposud nestanovené penále částkou 71.931 Kč, přičemž ze tří uvedených podkladů dva výkazy nedoplatků již penále stanovilo celkem pro období 13. 7. 2011 – 8. 12. 2013, je zjevné, že penále ve výši 71.931 Kč stanovené výměrem č. 2740003539 z 17. 4. 2025 se vztahuje jen k nezaplacenému pojistnému vyměřenému za období 9. 12. 2013 – 28. 5. 2018 výměrem č. 4740001082 ze dne 1. 8. 2018.
64. Platební výměr č. 4740001082 ze dne 1. 8. 2018 stanovil nejstarší nedoplatek na pojistném ze dne 20. 12. 2013. Výše nedoplatků na jednotlivých platbách pojistného od té doby do 28. 5. 2018, ovšem včetně penále při prodlení plátce s jejich placením, pak vyplývá z Vyúčtování pojistného na veřejné zdravotní pojištění 09.12.2013-28.5.2018 ze dne 31. 5. 2018, které tvoří přílohu jednak výměru č. 4740001082 ze dne 1. 8. 2018, ovšem ještě předtím i zprávy o kontrole plateb pojistného ze dne 30. 5. 2018.
65. Zpráva o kontrole ze dne 30. 5. 2018 uvádí, že vzhledem k tomu, že žalobkyně nepředložila žádné doklady, které by zpochybnili vznik a trvání pracovního poměru p. F. W., v období 03.02.2014 – 28.02.2017, na základě zaslaných měsíčních přehledů o platbách pojistného byla provedena kontrola plateb pojistného č. KZ5-3388-2017 za období 09.12.2013 – 28.05.2018 a byly dokonce opraveny pohledávky za období 02/2014 – 03/2016; 10/2016 – 11/2016. Tato zpráva o kontrole včetně vyúčtování byla žalobkyni doručena 8. 6. 2018. VZP tedy touto zprávou, kdy zjistila a opravila přehled nedoplatků na pojistném a penále provedla úkon ke zjištění výše pojistného a penále ve všech těchto obdobích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 2 As 81/2003 – 48). Platí tedy, že tímto dnem se žalobkyně dozvěděla o úkonu ke zjištění výše pojistného za období 9. 12. 2013 – 28. 5. 2018 (resp. penále – srov. § 16 odst. 1 ve spojení s § 19 zákona o veřejném zdravotním pojištění) nebo jeho vyměření a od tohoto dne začala plynout nová 10 letá prekluzivní lhůta ke

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

stanovení penále za toto období; skončila by 8. 6. 2028. Platební výměr č. 4740001082 ze dne 1. 8. 2018 včetně vyúčtování byl pak žalobkyni doručen 19. 8. 2018, ten nicméně neobsahoval oproti zprávě o kontrole ze dne 30. 5. 2018 žádné nové skutečnosti směřující ke zjištění výše penále, nelze jej tedy považovat za skutečnost rozhodnou pro počátek běhu nové lhůty.

66. Ze správního spisu vyplývá, že VZP další úkony ke stanovení doposud nevyměřeného penále za prodlení s placením dlužného pojistného dle platebního výměru č. 4740001082 učinila znovu až dne 17. 8. 2024. Zpráva o kontrole z 20. 8. 2024 s přílohou vyúčtování ze dne 17. 8. 2024, která byla doručena žalobkyni 20. 8. 2024 však neobsahuje žádné nové skutečnosti nad rámec již evidovaných nedoplatek na účtu žalobkyně. Nelze ji tedy považovat za úkon ke zjištění výše pojistného a penále (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 2 As 81/2003 – 48).
67. Pakliže VZP nejprve vydala dne platební výměr č. 2740003464 ke stanovení penále na částku 71.938 Kč, a po jeho zrušení k odvolání žalobkyně vydala platební výměr č. 2740003539 dne 17. 4. 2025 na částku 71.931 Kč a napadené rozhodnutí pak dne 12. 6. 2025, učinila tak stále v běhu prekluzivní doby 10 let, která znovu počala běžet již dne 8. 6. 2018.
68. Městský soud v Praze tak z vyložených důvodů nicméně shledal, že ke dni žalovaného rozhodnutí ještě nezaniklo právo zdravotní pojišťovny předepsat penále za prodlení za období 09. 12. 2013 – 28. 5. 2018.

Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné

69. Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů rozhodnutí. V konkrétnosti namítala, že žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami z odvolání z 6. 5. 2025. Za nepřezkoumatelný poté považuje i platební výměr z 17. 4. 2025.
70. S názorem žalobkyně se městský soud neztotožnil. Pokud jde o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, žalobkyně v tomto ohledu své úvahy nerozvinula, a soud z hlediska přezkumu z úřední povinnosti neshledal, že by v případě platebního výměru na penále č. 2740003539 a napadeného rozhodnutí taková vada existovala.
71. Pokud jde o nevypořádání všech odvolacích námitek, žalobkyně v bodech 1 – 3 odvolání namítala, že žádné zaměstnance nikdy neměla, pročez nemohl vzniknout dluh ani penále. Nebylo jí jasné z jakých podkladů při vydání platebního výměru vycházela. Namítala, že VZP ČR jí nedoložila originály ani kopie dokumentů prokazující existenci takových pracovněprávních vztahů, že VZP ČR nevyhověla jejím návrhům na provedení důkazů a nevysvětlila proč je neprovedla a že VZP ČR provádí správní řízení bez její účasti. Žalovaný však na str. 4 napadeného rozhodnutí s odkazem na platební výměr č. 2740003464 vysvětlil, že plátce pojistného (předchůdce žalobkyně) byl přihlášen na základě přihlášky zaměstnavatele z 7. 6. 2010, přičemž zaměstnanci byli přihlášení a odhlášeni na základě Hromadného oznámení zaměstnavatele. Evidence zaměstnanců byla i předmětem kontroly a v roce 2018 byla opravena na základě náhradních dokladů (rozhodnutí PSSZ z 13. 12. 2016, pracovní smlouva a výplatní pásky). Vysvětlil, že penále vzniklo z dlužného pojistného. Konstatoval, že požadované podklady (pracovní smlouva a výplatní pásky) byly žalobkyni zaslány dopisem z 3. 10. 2017. Dopisem z 13. 7. 2018 byly žalobkyni doručeny podklady v podobě rozhodnutí PSSZ a pracovní smlouvy pana W.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

72. K namítaným nedostatkům platebního výměru z 17. 4. 2025 č. 2740003539 (bod 4 odvolání) na str. 5 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že tímto platebním výměrem nebylo vyměřeno dlužné pojistné, ale jen penále z nedoplatku pojistného. Tím dal najevo, že vymezení konkrétních zaměstnanců, období jejich zaměstnání a jejich pracovní smlouvy nebyly pro uvedený platební výměr zásadní, platební výměr neřešil otázku existence samotného pojistného (které bylo řešeno jiným platebním výměrem), a proto v něm uvedené informace nebyly obsaženy.
73. K odvolacím námitkám stran podvodu na žalobkyni, participaci VZP ČR na podvodu neprovedením žalobkyní navržených důkazů, návrhu na provedení dokazování a srozumitelnosti a přezkoumatelnosti platebního výměru na penále (body 5 až 7 odvolání) žalovaný na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí citoval z platebního výměru č. 4740001082 s tím, že vycházel z důkazních prostředků předložených panem W. a na jejich základě došlo k registraci zaměstnance u žalobkyně od 3. 2. 2014 do 28. 2. 2017. Uvedl, že proti tomuto platebnímu výměru se žalobkyně nikterak nebránila a svědčí mu tak presumpce správnosti a zákonnosti. Žalobkyní navrhované důkazy vyhodnotil jako irrelevantní, neboť napadeným platebním výměrem došlo k vyměření penále, ne dlužného pojistného. Paní C. se dokladovým kontrolám nebránila, s jejich výsledky byla seznámena, nepoužila opravné prostředky proti výkazům nedoplatků; nebylo proto třeba provádět dokazování jejím čestným prohlášením. Výslech pana W. za irrelevantní vyhodnotil s odůvodněním, že on sám se domáhal uznání zaměstnání u žalobkyně před PSSZ, nadto již 24. 10. 2022 zemřel. Uzavřel, že platební výměr na penále odpovídá právním předpisům a je ve správné výši.
74. Lze tedy shrnout, že žalovaný se odvolacími námitkami žalobkyně zabýval, stěžejní odvolací námitky vypořádal; soud podotýká, že žalobkyně ostatně sama v žalobě neupřesnila, které konkrétní odvolací námitky podle ní nebyly vypořádány. Jeho odůvodnění mohlo být v některých ohledech podrobnější (viz výše k bodu 4 odvolání), nicméně dostojí požadavkům na přezkoumatelnost. Pokud jde o přezkoumatelnost platebního výměru z 17. 4. 2025 č. 2740003539, soud souhlasí s žalovaným, že jeho předmětem bylo jen vyměření penále, nikoliv pojistného. Podmínky vzniku a výše penále předepisuje přímo zákon (viz § 18 odst. 1 zákona č. 592/1992 Sb.), postačí tedy, pokud platební výměr bude obsahovat odůvodnění rozhodujících skutečností ke vzniku penále a jeho výši. Není tedy nezbytné, aby obsahoval podrobné odůvodnění stran vzniku samotného pojistného (tj. vymezení zaměstnanců, dobu jejich zaměstnání a jejich pracovní smlouvy). Platební výměr přitom těmto požadavkům ob stojí - obsahuje zjištění, že žalobkyně byla plátcem pojistného, podklady, z nichž žalovaný dospěl k závěru o vzniku penále, výši penále, období, z něhož penále vzniklo, citaci rozhodných ustanovení. Je tedy srozumitelné, z jakých důvodů bylo penále vyměřeno, i jeho výše. Námitka nepřezkoumatelnosti proto není důvodná.

Námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nesprávnosti, nezákonnosti
a procesních pochybení nejsou důvodné

75. Podstatou argumentace žalobkyně je skutečnost, že žalobkyně v první řadě vůbec nebyla plátcem pojistného, neboť nikoho nezaměstnávala. Uvedené námitky uplatňovala soustavně, v tomto směru požadovala provádění dokazování.
76. Předně je třeba konstatovat, že předmětem napadeného rozhodnutí bylo posouzení správnosti a zákonnosti platebního výměru z 17. 4. 2025 č. 2740003539, kterým bylo žalobkyni vyměřeno penále. Žalobkyniny námitky však směřují proti primární platební

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

povinnosti – tedy proti povinnosti platit pojistné a účastnit se z pozice plátce systému veřejného zdravotního pojištění.

77. Pro akty orgánů veřejné moci platí princip presumpce správnosti a zákonnosti. Není-li tato presumpce v opravném řízení vyvrácena, je i na nezákonné rozhodnutí nutno hledět jako na souladné se zákonem (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 6 Ads 160/2012 – 74, ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008 – 44, a ze dne 11. 7. 2013, č. j. 7 As 15/2013 – 56). V návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 160/2012 – 74 městský soud opakovaně konstatoval, že nemůže přezkoumávat zákonnost jiných minulých správních rozhodnutí, neboť ačkoli mohou tvořit základ pro nyní posuzovaný případ, jedná se o rozhodnutí, která byla samostatně soudně přezkoumatelná. V pravomoci soudu je přitom podle § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumávat zákonnost jen takových úkonů, které není možné samostatně soudně přezkoumat. Soud tak v posuzované věci nemohl přezkoumávat jiná správní rozhodnutí než rozhodnutí nyní žalobou napadené (viz rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2023, č. j. 9 Ad 12/2022 – 46, a ze dne 11. 12. 2018, č. j. 5 Ad 17/2014 – 40). Ačkoliv v kontextu již výše odkazované judikatury platí, že penále sleduje osud pojistného, výše citovaný závěr je nadále použitelný už jen proto, že platební výměr pojistného je samostatně přezkoumatelný, a není tedy závazným podkladem platebního výměru penále a napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. Podobný mechanismus upravující rozsah přezkumu přitom existuje také v právu daňovém. Nejvyšší správní soud konstatoval, že námitky proti vyměření daně zásadně nelze řešit v řízení, jehož předmětem je přezkum zákonnosti daňových rozhodnutí, jimiž bylo stěžovateli předepsáno penále. Jako předběžnou otázku zkoumá pouze to, zda existuje pravomocné rozhodnutí o vyměření daně (viz body 15 až 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 Afs 77/2011 – 91, a v nich odkazovanou judikaturu).
78. Nesouhlasí-li tedy žalobkyně s vyměření pojistného, měla se proti němu včas bránit – námitky proti penále, které je zákonným důsledkem nesplnění povinnosti platit pojistné včas, již nemohou zpochybnit existenci pravomocně uložené primární platební povinnosti pojistného samostatným rozhodnutím.
79. Proti aplikaci výše citovaného závěru Nejvyššího správního soudu na zde posuzovaný případ se žalobkyně brání s tvrzením, že neexistuje právní důvod, na základě kterého byly výkazy nedoplatků a platební výměry vydány – tvrdí, že podpisy paní C. byly zfalšovány. To však v kontextu výše odkazované judikatury není v řízení o uložení povinnosti platit penále relevantní skutečností. Lze proto souhlasit s názorem žalovaného, že penále bylo vyměřeno na základě pravomocných platebních titulů, přičemž argumentace obsažená v odvolání není vedené řízení právně relevantní.
80. Žalobkyně za nesprávný označila závěr, že její námitky byly vyhodnoceny jako nedůvodné, protože byla u VZP ČR od 7. 6. 2010 přihlášena jako zaměstnavatel. S tímto se soud nemůže ztotožnit. Ve spise je založena přihláška společnosti INTREPID, SE, právního předchůdce žalobkyně jako plátce pojistného. Datována je 7. 6. 2010, opatřena razítkem a podpisem, podle podacího razítka byla doručena Krajské pobočce pro hl. m. Prahu 18. 6. 2010. Formuláře hromadného oznámení sice ve spise založeny nejsou, nicméně součástí spisu jsou mimo jiné registrační údaje žalobkyně jako zaměstnavatele za období od 1. 6. 2010 do 13. 7. 2018, ve kterých je evidováno celkem 5 zaměstnanců s rozličným vymezením doby zaměstnání (M. B. od 3. 1. 2011 do 29. 2. 2012, P. B. od 1. 7. 2012 do 30. 11. 2013, M. D. od 1. 9. 2010 do 31. 12. 2011, P. K. od 1. 6. 2010 do 31. 10. 2013 a F. W. od 3. 2. 2014 do 28. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

2017). Uvedené registrační údaje byly podle spisu žalobkyni poskytnuty jako příloha dopisu z 13. 7. 2018, zn. VZP-18-02431575-A9G4. Ten byl, jako ostatní žalobkyni a její předchůdkyni poskytnuté zprávy, podle doručenek ve správním spise doručen prostřednictvím datové zprávy do schránky žalobkyně ID „7fqfjjg“ Žalobkyni tedy uvedené materiály jsou již k dispozici a žalobkyně z nich mohla zjistit, které zaměstnance podle VZP ČR zaměstnávala a ve kterém období k tomu mělo docházet.

81. Žalovaný podle názoru městského soudu zjistil skutkový stav s ohledem na povahu správního řízení dostatečně – bylo zjištěno, že výkazy nedoplatků a platební výměry jsou pravomocné, že žalobkyně pojistné včas neplatila a ze zákona tedy vzniklo penále, které bylo žalobkyni v návaznosti na tato zjištění předepsáno. Nebylo proto v tomto řízení již třeba zjišťovat, zda je žalobkyně skutečně plátcem pojistného a zda v minulosti někdo zfalšoval podpis paní C., to mělo být předmětem procesní obrany žalobkyně proti vyměření pojistného.
82. Žalovaný tedy nepochybil, když neprovedl dokazování ohledně tvrzení o falzifikaci podpisu paní C., či výslech paní C. nebo pana W., jenž ostatně pro jeho úmrtí ani není možný, neboť jde o otázku rozhodnou pro pojistné – nikoliv penále, jehož tituly jsou výkazy nedoplatků a pravomocný platební výměr.
83. Žalobkyně namítala, že žalovaný (resp. VZP ČR) jí nedoložil žádné originály dokumentů prokazujících existenci pracovněprávního vztahu s žalobkyní. Žalobkyni bylo opakovaně umožněno nahlížet do správního spisu (viz např. oznámení o zahájení řízení č. j. VZP-24-07661602-A9F2). Ze správního spisu vyplývá, že VZP ČR jí opakovaně poskytnul kopii pracovní smlouvy uzavřenou mezi žalobkyní a panem W. (příloha výše uvedeného dopisu z 13. 7. 2018, dříve také v příloze dopisu z 3. 10. 2017). Ve spise sice nejsou založeny žádné další pracovní smlouvy či dokumenty k zaměstnání ostatních zaměstnanců, v tomto řízení již není třeba prokazovat skutečnost, že žalobkyně byla plátcem pojistného a někoho zaměstnávala.
84. Žalobkyně dále VZP ČR vyčetla, že provádí správní řízení bez její účasti (viz bod 4 žaloby). V bodě 9 žaloby poté uvedla konkrétně, že nebyla účastna kontrol, z nichž měly vyjít závěry č. KV6-4439-2011, č. KZ4-0264-2012 a č. KV4-3114-2013. Kontrolou ke dni 13. 1. 2012 č. KZ4-0264-2012 byl zjištěn dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění, nedoplatky byly předepsány výkazem nedoplatků č. 1941202052. Kontrolou ke dni 8. 12. 2013 č. KV4-3114-2013 byl zjištěn dluh na pojistném na veřejné zdravotní pojištění, nedoplatky byly předepsány výkazem nedoplatků č. 1941403326. I kdyby žalobkyně (resp. její předchůdkyně) nebyla kontrol účastna osobně, měla možnost podat námitky proti kontrolním závěrům, případně se bránit výkazům nedoplatků a platebním výměrům, které z uvedených kontrol vzešly. Např. ze spisu vyplývá, že o kontrole č. KV6-4439-2011 se žalobkyně (její předchůdkyně) mohla dozvědět z výzvy k plnění povinností plátců pojistného na veřejné zdravotní pojištění ze dne 16. 6. 2011, č. j. 12937/11/OPSP-RPZ/Ři, které bylo podle doručanky tehdejšímu členovi představenstva P. K. doručeno 1. 7. 2011. Ve výzvě je výslovně uvedeno, že k přiloženému vyúčtování je možné písemně podat připomínky. Rovněž zprávu o výsledku kontroly plateb č. j. KZ4-0264-2012 včetně poučení o námitkách za společnost INTREPID, SE převzala její zástupkyně dne 19. 1. 2012. Ze spisu – např. ze shrnutí procesní historie věci a ani z jednotlivých podání žalobkyně v průběhu správního řízení - se nepodává, že by VZP ČR v návaznosti na uvedený dopis obdržela ze strany žalobkyniny předchůdkyně nějakou nesouhlasnou procesní obranu.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

85. Přílohou dopisu z 13. 7. 2018 a přílohou vypořádání námitek 10. 12. 2024 bylo žalobkyni doručeno také rozhodnutí PSSZ z 13. 12. 2016 o účasti pana W. na pojištění, žalobkyně se mohla s uvedeným rozhodnutím seznámit také nahlédnutím do spisu. Z rozhodnutí PSSZ se podává, že PSSZ vyzvala zaměstnavatele ke splnění zákonné povinnosti podle § 94 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, aby na tiskopisu oznámil den nástupu zaměstnance do zaměstnání a den skončení zaměstnání. Zaměstnavatel však na výzvu doručenou do datové schránky (s ID totožným se schránkou žalobkyně, viz výše) nereagoval. Soud má tedy za prokázané, že žalobkyně o řízení před PSSZ věděla. Právě v návaznosti na výše uvedené žalovaný na str. 4 napadeného rozhodnutí konstatoval, že v roce 2018 byla vzhledem k nespolupráci plátce (tj. nespolupráci žalobkyně) evidence opravena na základě náhradních dokladů.
86. Žalobkyně dále upozornila na to, že žalovaný sám uznal, že vymáhá promlčené pohledávky. Žalobkyně zde evidentně poukazuje na původní platební výměr č. 2740003464, kterým byl rozhodnutím žalovaného č. RO/282/25/Ši k odvolání zrušen, neboť vymáhané penále bylo částečně promlčeno. Otázkou prekluze se pak soud zabýval již výše.
87. Pokud jde o vzájemnou spolupráci a požadavek součinnosti, soud neshledal, že by VZP ČR či žalovaný vůči žalobkyni postupovali nekorektním způsobem. VZP ČR vůči žalobkyni naopak vstřícně vystupuje; na žádost jí poskytla vyžádané podklady (pracovní smlouvu pana W., rozhodnutí PSSZ, výplatní pásky), vypořádala žalobkyniny argumenty, opakovaně jí upozornila na možnost nahlížení do spisu. Žalovaný žalobkyni vysvětlil, z jakých důvodů neprovedl jí navržené důkazy. Nic nenásvědčuje tomu, že by VZP ČR z nějakého důvodu odmítala s žalobkyní spolupracovat, že by vůči ní někdy nevystupovala vstřícně. Žalobkyniny odkazy na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu v tomto směru proto nejsou relevantní.
88. Žalobkyně sice tvrdí, že platební výměry pojistného a platební výměry na penále nebyly vydány v souladu s právními předpisy ani ve správné výši (bod 18 žaloby), nicméně uvedené tvrzení v žalobě nikterak nerozvíjí. Soud poznamenává, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby tak v zásadě předurčuje i obsah a rozsah soudního přezkumu. Soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobkyni domýšlet či dotvářet žalobní námítky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Soud se tedy uvedenou výhradou věcné nesprávnosti a nekonkrétním tvrzením o nezákonnosti nemůže věcně zabývat, neboť by tím suploval roli žalobkynina advokáta. Ze stejného důvodu se nemůže zabývat tvrzenou překvapivostí rozhodnutí a předčasností rozhodnutí, uvedenou argumentaci žalobkyně nerozvinula a soudu tak není zřejmé v jakých skutečnostech by měly tyto namítané vady žalovaného rozhodnutí spočívat.

V. Závěr a náklady řízení

89. Městský soud v Praze v první řadě shledal, že nedošlo k prekluzi práva předepsat pojistné na veřejném zdravotním pojištění. Ostatní žalobní námítky nejsou důvodné.
90. Žaloba není důvodná, soud ji proto podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

12/2025

91. Výrok o nákladech řízení soud vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci plný úspěch. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť neshledal, že by mu vznikly v řízení náklady přesahující rámec běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. července 2026

JUDr. Jaromír Klepš v. r.
předseda senátu